

3. avgust LIDIJA

Kot nam poroča Sveto pismo, je bila prva kristjanka, ki jo je veliki misijonar apostol Pavel krstil na evropskih tleh. To se je zgodilo okoli leta 52, ko je med svojim drugim misijonskim potovanjem prišel v mesto Filipi, rimsko kolonijo v severovzhodnem delu Makedonije, naseljeno v glavnem z upokojenimi vojaki rimske vojske. Sicer je bila Lidija po rodu iz Tiatire v jugozahodnem delu Male Azije. Trgovala je s škrlatom, ki je imel visoko ceno, po čemer lahko sklepamo, da je bila premožna in ugledna žena. Zemeljsko bogastvo pa ni omrežilo njenega srca, saj je spadala med 'bogaboječe', kakor so Judje imenovali tiste pogane, ki so se oklenili njihove vere. V Apostolskih delih stoji zapisano, da je bila po njenem zgledu "krščena ona in vsa njena hiša". O možu ni niti besedice. Razlagalci Svetega pisma sodijo, da bi ga Luka zagotovo omenil, če bi obstajal. Potemtakem je bila Lidija ali neporočena ali vdova, v vsakem primeru pa gospodarsko neodvisna ženska. Na podlagi dejstva, da apostol Pavel gostoljubne vernice Lidije iz Filipov v svojem pismu Filipljanom, odposlanem okoli leta 57, ne omenja, sklepajo, da je takrat že umrla.

10. avgust LOVRENC

Lovrenca je papež Sikst II. zaradi njegovega svetega življenja, vedrega značaja in izrednega poguma sprejel med sedmerico diakonov rimske Cerkve. Kot prvi med njimi je papežu stregel pri sveti daritvi, vestno je upravljal cerkveno premoženje in skrbel za uboge. Med preganjanjem kristjanov za časa cesarja Valerijana, ki je sedel na prestolu v letih od 253 do 260, je Lovrenc zvedel, da je cesar ukazal prijeti papeža. Nemudoma je pohitel v ječo, da bi šel s papežem v smrt. Žalosten mu je zaklical: »Kam hitiš, oče, brez sina? Kam hitiš, sveti duhovnik, brez diakona?« Papež Sikst mu je tolažeče odgovoril: »Ne zapuščam te, moj sin. A čakajo te še hujši boji za Kristusovo vero ... Po treh dneh prideš za menoj, služabnik za duhovnikom. Če imaš kaj denarja v zakladnici, ga razdeli ubožcem.« Tako se je papež poslovil od ljubljenega diakona, Lovrenc pa je šel in razdelil denar med ubožce, saj je vedel, da ni več daleč čas, ko bodo tudi njega prijeli. Rimski načelnik Hipolit je slišal, da ima Cerkev velike zaklade in da jih upravlja Lovrenc. Poklical ga je predse in zahteval, da mu jih takoj izroči. Tretji dan je Lovrenc zbral ubožce, vdove in sirote, jih peljal pred sodnika in rekel: »Glej, to so zakladi naše Cerkve!« Hipolita je to tako razjezilo, da je dal diakona Lovrenca najstrašnejše mučiti. Nazadnje so ga, vsega ranjenega, položili na razbeljeni raženj in ga živega pekli. Tako je umrl mučeniške smrti 10. avgusta leta 258.

20. avgust BERNARD

Bernard se je rodil leta 1090 visokemu burgundskemu plemiču na gradu Fontaines pri Dijonu. Fant je bil izredno bister, živahen in lep in vsi so mu napovedovali sijajno prihodnost. Nekaj časa je živel malo bolj posvetno, potem pa se je ob spominu na mater, ki jo je zgodaj izgubil, zresnil. Ko mu je bilo dvaindvajset let, je sklenil, da bo služil le Bogu. Na okolico je imel tak vpliv, da so njegovemu zgledu sledili štirje bratje in 30 drugih plemičev. Leta 1112 so potrkali na vrata strogega samostana Citeaux (latinsko Cistercium – odtod ime reda cistercijani). Življenje tukaj je bilo trdo: šest ur na dan molitev, šest ur fizično delo, šest ur duševno delo, šest ur spanja. Ko je Bernard omahoval, se je spodbujal: "Bernard, čemu si prišel?" Bernard in tovariši so redovno življenje vzeli zares in to je pritegnilo mnoge posnemovalce. Kmalu so morali ustanoviti dva nova samostana. Leta 1115 je bila ustanovljena opatija Clairvaux in 25-letni Bernard je postal opat. Napisal je ogromno govorov, pisem in pesnitev, ki so jih dolga stoletja prepisovali in kasneje tiskali, ker so bili priljubljeno vzgojno branje. Iz njih odseva Bernardova zatopljenost v Boga, izredno poznavanje Svetega pisma in čut za potrebe časa. Umrl je 20. avgusta 1153 v Clairvauxu. Leta 1830 so mu podelili naslov cerkvenega učitelja..

27. avgust MONIKA

Bila je žena poganu in mati svetniku (sv. Avguštinu), kar bi lahko rekli tudi za marsikatero slovensko mater. Rodila se je okoli leta 311 v sedanji Alžiriji v krščanski družini. Poročila se je s poganom Patricijem. Mož je bil sicer dobrega srca, toda nagle jeze. Monika mu ni nikdar ugovarjala, dokler je bil jezen, temveč je vedno čakala, da se je umiril, in potem mu je povedala, kar je mislila. Tako se z možem nista nikdar sprla. To je lahko zgled mnogim našim zakonom. Njun sin Avguštin je na materino veliko željo postal učitelj govornišva v Tagastu, Kartagini, nato pa v Rimu in Milanu, kjer so ga posebej prevzeli govori škofa Ambrozija. V Milan je prišla za njim tudi mati in vdova Monika. Tudi ona je visoko cenila Ambrozijevo modrost in pobožnost. Ko je Ambrozij srečal Avguštinu, mu je čestital, da ima tako mater. Ta je bila srečna in prekipevala od veselja, ko je videla, da se je Avguštinovo srce odpiralo resnici, čeprav je v mladosti taval v krivi veri. To je pesniško vzneseno opisal sin Avguštin v svojih Izpovedih. Tam je popisana tudi njena smrt. Mati Monika je sinu Avguštinu povedala, da je smisel njenega življenja izpolnjen. »Eno samo je bilo, zaradi česar sem si želela pomuditi se še nekoliko med živimi, namreč, da bi videla tebe kot katoliškega kristjana, preden umrjem. To željo mi je Gospod Bog izpolnil več kot obilno.« V tej sreči je umrla leta 387, ko je dopolnila šestinpetdeset let.